

la rambla de catalunya

(esport i ciutadania)

Barcelona,
19 de novembre 1930

**Pacificació
d'esperits**
(Sistema d'un règim)

Any I. — Número 34

Redacció i Administració: Ronda Universitat, 6, pral. — Telèfon 21808

Impremta: Barbarà 11 i 13 — Telèfon 19603

Preu: 15 cèntims

El fracàs d'un règim

Barcelona ha sofert l'espasme d'una vaga general amb conseqüències greus, irreparables. Aquesta vaga ha sorprès a tots, sense poder-ne exceptuar les autoritats, tan amants sempre a fer avortar suposats complots i fantasioses conspiracions.

Motius d'aquesta vaga? No han estat prou aclarits. ¿Protesta pels successos de Madrid? ¿Reconeixement del Sindicat de Transports? ¿Reacció violenta i desesperada contra la normalitat d'un règim amb les conseqüents detencions governatives, suspensions de diaris, processament de periodistes i oradors d'esquerra? Qui sap! Repetim-ho: el motiu o els motius no han quedat concretats. I aquest ha estat, a judici nostre, l'error dels iniciadors d'aquest moviment que ha vestit de fiol Barcelona. Per trasbalsar la vida d'una ciutat, per portar la intransquil·litat als ànims ciutadans i unes hores de misèria a milers de famílies obreres, calen motius concrets, causes aclarides.

Acabem de llegir que els dirigents obreristes han donat per acabada la vaga general. Ens en felicitem i els felicitem. Les forces obreres han palesat amb aquesta vaga una organització com potser mai no havien tingut, i superior, molt superior indubtablement, a tots els càlculs previstos. Els dirigents obreristes han acusat el sentit de la responsabilitat amb llur determinació de fer reprendre el treball i, amb ell, l'aparent normalitat de la vida ciutadana.

Aquesta forta organització sindicalista és el fracàs més absolut i definitiu dels set anys de dictadura que hem sofert, i els futurs (?) fracassos de les somniades dictadures de l'esdevenidor. Primo de Rivera es vanava d'haver acabat amb el catalanisme i amb les organitzacions obreristes. Qui va infantar aquella dictadura i és aguantat per la d'ara, hauria d'ésser el primer de reconèixer la incapacitat d'un règim que compta — com a únic mitjà per resoldre els problemes més vius — amb uns centenars de màners incapaços (segon expressió d'un estimat col·lega) de triar entre un innocent i un suposat delinqüent.

HORES D'INQUIETUD

**que la ciutat ha pagat amb la sang
de sis morts i de nombrosos ferits**

**Sense odis i sense violència, però amb la màxima
fermesa, fem nostre el dol de Barcelona i de Madrid
per la mort dels homes que han caigut aquests
dies en els seus carrers**

L'imperatiu de tots

Som en una hora transcendent, en una hora única, en la qual hi ha en joc altíssims interessos civils. No són paraules. 1917 no era una paraula. Era història viva. 1930 no és una paraula: és, també, història viva, de fecundes possibilitats. En els ulls entelats d'algun d'aquests homes que ha caigut al mig del carrer — braços en creu — hi havia, abans de caure ametrallat, una lluminària de ciutadania sota el dramatisme tumultuari i desbridat de les multituds irritades.

No són paraules. I perquè no són paraules hem d'exigir — com un deure — serenitat i ponderació. Serenitat d'homes i de ciutadans, ponderació de militants d'un exercit civil conscient dels seus destins insignes.

Serenitat per no malbaratar, en una tràgica estridència passional, les possibilitats altíssimes d'aquesta hora.

Ponderació per no destruir en fanàtica gregarisme de dogma, aquesta història viva que pot ésser 1930.

I no és, no, serenitat — voldríem llevar de les nostres paraules les acusacions perquè adquirissin, només, cordialitat d'advertiment — l'estridència inútil d'aquestes minories joves, desorientades per banderins vermells, que han estat en hores recents — en mig d'una ciutat correcta davant les masses proletàries que reivindicaven la justícia d'un dret — tumulte gratuït, incitació incorrecta, provocació innecessària, gest interessat, que trobava, potser, en el matí d'ahir, una incivil resposta de sang...

No és serenitat, no, en moments com aquests d'ara, cercar el desordre pel desordre, provocar el tumulte pel tumulte, la violència per la violència; no és serenitat aprofitar la solemne correcció d'una ciutat aturada per enfil·lar-se sobre els bancs i predicar, en verbalismes encesos, un camí de quimeres impossibles, que no poden tenir altra eficàcia — cal no enganyar-se — que reaccions inverses i doloroses.

No acusem, repetim-ho: advertim cordialment. No és una doctrina la que hi ha avui en discussió: és una imperiosa necessitat civil. Una imperiosa necessitat de Poble, de democràcia i de civilitat, a la qual cal sacrificar — per nobles que siguin — els afanyos i les ambicions espirituals de cadascú, de cada home i de cada grup, de cada doctrina i de cada ambició.

No és amb represions violentes i sagnants com es resolen els problemes.

Els mausers són indicadíssims a la guerra, però no a les ciutats en temps de pacificació d'esperits.

A LES FOTOS:
TRES ASPECTES DE LA VAGA

(Foto Cases)

Per Canaletes diuen... El Campionat de 2.ª categoria preferent

Que Plató torna a ésser a Barcelona.

Que no ha vingut pas per a veure el match de boxa Uzcudun-Carnera.

Que no li ha fet pas molta gràcia el constatar que el Barcelona no havia perdut cap partit malgrat no jugar-hi ell.

Que el menys suposava li passaria al Barcelona igual que a l'Espanyol li ha passat sense Zamora.

Que Masdeu, de la Lliga amateur, ja no en té prou amb la representació de Les Segarres i Les Garrigues.

Que ha ascendit tant en representació que fins redacta formularis per a les declaracions dels arbitres.

Que per fi el botones de l'Espanyol va estrenar ahir un vestit d'hivern.

Que ja li calia pobra criatura, una concessió com aquesta.

Que Tamburini, de temps soci de l'Espanyol, s'ha donat de baixa com a tal.

Que Tena I s'ha pres molt seriosament l'ésser entrenador del Sabadell.

Que el Sabadell, per a fer com els bons, ja sollicita arbitres de fora.

Que a més, a anar l'equip a la mutanya perquè respiri aires més purs.

Que l'arbitre Melcon fa els desplaçaments amb automòbil de propietat.

Que mentre els Clubs vagin pagant ell anirà xiulant.

Que el resultat del partit d'ahir a Badalona ha fet la guita a l'Espanyol.

Que fou molt notada al camp del Badalona la no acostumada finesa de Castiella felicitant un cop acabat el partit, a alguns jugadors costenyers.

Que ara no seria de sorprendre l'ametosa solució del cas Rafa i l'ingrés de Cristà a les rengleres del Barcelona.

Que si els aficionats a la boxa volen saber qui guanyarà diumenge el match Uzcudun-Carnera, han de

preguntar-ho al "Dimoni" del quiosc de Canaletes.

Que si aquest proposa una aposta cal defugir-ne de seguida.

Que té la costum de no pagar mai quan perd.

Que en l'únic que no enreda és amb el servei de l'excel·lent cafè que serveix al "Quiosc".

Que molts socis del Barcelona volen obrir una subscripció per a oferir una gramàtica catalana al Casal dels Esports.

Que el motiu sembla podria ésser el programa del festival que tindrà lloc demà.

Que el Club Femení i d'Esports ha celebrat una sèrie de festivals esportius i culturals per a commemorar el seu segon aniversari.

Que no ha deixat de causar estranyesa l'incloure en el programa de festes, altres actes no esportius ni culturals.

Que de totes maneres no és pas sol el Club Femení i d'Esports el que sent expansions "recreatives".

Que a la Federació Catalana de Futbol volen fer un concurs per a anomenar un arbitre oficial de l'elecció.

Que l'aldarull l'ha portat Serramallera i fins Massoní, que l'imita lluint un casc "bombin".

Que un sector de federatius en majoria no estan disposats a que per manca del "bombin" deixin d'ésser populars.

Que prescindint de l'arbitre oficial de l'elecció sembla decidint utilitzar la "boina" com a penyor indicada.

Que al menager de Carnera no el preocupa l'esdevenidor del seu poulain.

Que si arriba el cas que el gegant italià no aprofiti per a la boxa pensa dedicar-lo a inflar pneumàtics.

Que per aquesta feina aprofitarà les excel·lents condicions de Carnera amb la seva escandalosa bufeta nasal.

A VILANOVA

A. A. Obrers, 1

E. C. Iluro, 2

Poques vegades es veuen al nostre camp partits excel·lents com el celebrat ahir tarda.

A l'hora anunciada, l'arbitre, senyor Barrios, arrencarà els equips en la forma següent:

A. A. Obrers: Torres, Baldrís, Callao, Vidal, López, Gener, Alemany, Safons, Paco, Olaria i Rovira.

E. C. Iluro: Navas, Mas, Trias, Prat, Soler, Bonet, Pons, Mestres, Valls, Ravell i Vidal.

Als pocs minuts d'haver començat, la davantera forastera vol fer-se conèixer, però els defenses locals els prohibeixen les seves intencions. Jugades esplendides per part de l'equip alumnista, però els jugadors forasters els prenen la pilota i un xut de Mestres passa pel damunt mateix de la porta que defensa Torres. Falta de Valls, però l'arbitre no ho assenyalava, i el públic protesta. Joc al mig del camp, on es veuen boniques jugades per part de tots dos equips. Atac dels Alumnists, que arriben fins a la defensiva forastera; un bon xut de Gener el detura amb molta dificultat Naves.

Ja tenint la pilota a les mans cau a terra i s'interromp per alguns minuts el partit. En tornar-se a jugar, es produeix falta de Ravell, que la tira Baldrís, i la pilota l'agafen els seus companys, que ataquen amb ànim. Trias, en arribar la pilota davant seu, aclareix. Joc davant de la porta de Naves, i Olaria, d'un bon cop de cap, marca el primer gol.

L'equip foraster s'anima. Falta de Soler, tirada per Rovira, els davantera la recullen a arriben a terreny contrari. Un xut de Valls que anava directament a la porta, és deturat molt bé per Torres, i poc després acaba la primera part.

A la segona part es veu que l'equip alumnista no té aquells ànims com en l'altre part. Atac de l'equip local; un xut de Gener el bloca Naves. Com que l'equip foraster vol empatar, els seus davantera no dormen, i aconsegueixen tirar una pilota a la porta de Torres, que aquest desvia a córner. El tira Ravell, sense cap resultat. Els defenses locals estan fermes en el seu lloc. Atac de l'Iluro i Soler marca el primer gol per als seus. Caiguda de Vidal i s'interromp el partit. Dimoni alumnista, tret de Paco per damunt de la porta de l'Iluro, però aquest equip continua atacant i Soler, per segona vegada marca gol, que és d'off-side, i amb joc igualat es dona per acabat el partit.

L'equip dels Alumnists, en el qual figuraven alguns jugadors del reserva, va fer un bon paper davant d'un equip que ja no és el tan famós Iluro de Mataró.

S. MORERA

A TARRAGONA

Club Gimnàstic, 0

Vilafranca F. C., 1

El partit que aquesta tarda ha celebrat aquestes dues equips ha tingut dues fases ben diferents: la primera el de jugar-se com aquell que es diu a un pas d'ensopiment, talment com si els jugadors ens volguessin demostrar que jugaven a futbol per força—menys en certa ocasió on es veié un match de boxa—; i la segona al de jugar-se en un tren tan fort que semblava que tenien pressa d'enllestir la feina, essent sense cap classe de dubtes els moments més bells i interessants d'aquest partit, on vèiem ben pogut constatar la classe dels dos contrincants.

Al primer temps el Vilafranca pogué posar en perill unes quantes vegades la porta contrària, i en una d'aquestes aconseguí un gol tan estrany que encara no sé pas en la forma que ha estat fet; però en fi sé que el feu Canals. Una vegada aquest gol favorable el Vilafranca ha estat quan els tarragonins, ferits com aquell qui diu pel seu amor propi han fet una sèrie de belles arrencades que han fet que Sabater tregués tot el que sap a fi de no caure en un ridícul que li marqués l'empat.

En aquest temps el jugador vilafranquí Canals s'hagué de retirar per haver-se lesionat en una topada amb un defensa tarragoní: ja un moment que Wenceslao, l'excel·lent defensa vermell, rep un cop de peu i un cop de puny de Xifren, Wenceslao, que és un xicot amb un xic de genit i molt impulsiu, repelleix l'agressió, l'arbitre, tal com manen els reglaments, expulsa del terreny de joc Wenceslao, però l'home es veu que uneix certa amistat amb Xifren, no li diu res, i llavors

comença una sèrie de jugades que protesten de l'actitud de l'arbitre, el públic també s'indigna davant de tal injustícia, fins que els jugadors vermells, amb un excés d'esportivitat, continuen el joc; aquest incident feu que el partit fos més interessant, puix que els tarragonins han volgut suplir la falta del company, i

han jugat amb tanta fe que talment semblava que fossin adhoc més jugadors. El Vilafranca no vulgué saber la feina que ha tingut quan els vermells era els que portaven la iniciativa del joc; la sort d'ells ha estat el tenir una bona parella de defenses i ajudats per qui sap el que per l'arbitre senyor Pujol, puix que amb els seus falts tan lamentables ha fet—i això el que s'ocurria ho afirma—que el Gimnàstic en tres ocasions no hagués marcat. També he de fer constar que mai hem vist que un defensa en ple joc pogués aixecar-se i passar la pilota amb les mans, i aquesta tarda això ho ha pogut veure tot aquell que ha presenciat la partida de l'Avinguda de Catalunya. Encara que això els aficionats i crítics catalans ho han dit també tantes vegades, no fóra possible que la nostra Federació fes una veritable revisió d'arbitres? El que això escriu està seguríssim que el senyor Pujol seria immediatament exclòs, ja que l'indicat senyor és una veritable calamitat arbitral.

El Vilafranca ha fet, però, una partida regular; ja això és, durant els noranta minuts ha jugat sempre de la mateixa forma; ha sobresortit, però la seva porta i defenses.

El Gimnàstic en el primer temps fluixet la seva davantera, però en el segon treballen tots de ferm. Sobresortí Pinyol i Huerva.

Els equips eren formats així:

Rosa, Wenceslao, Vergés, Martínez, Pinyol, Bordeus, Barba, Delclòs, Huerva, Vanólls i Alvarez pel Gimnàstic, i Sabater, Aparici, Rodríguez, Lara, Larrosa, Paston, Soriel, Cudret, Canals, Xifren i Garcia pel Vilafranca.

—Valls.

A MANRESA

El Manresa i el Granollers empataren a un gol

Si algun resultat anormal hem vist aquesta temporada, vol, sens dubte, el d'ahir tarda al camp del Pujollet. Manresans i granollerins jugaren una partida emotiva i incidentada, i malgrat els esforços que uns i altres pogueren en la lluita cap dels dos equips pogué marcar ni un sol gol. O mil·límetre; els manresans assoliren el que es proposaren i feren dos gols, però per obra i gràcia de les decisions arbitrials els dos gols foren anul·lats.

L'arbitre en qüestió fou el senyor Coll i el seu arbitratge fou tan poc encertat que originà un sens fi d'incidentes entre els quals ens cal remarcar les patades de què fou víctima el mateix per part d'algun espectador enfurmat i poc conforme amb les decisions del senyor Coll. Cal remarcar també, però, que l'agressió no tingué lloc en el terreny de joc.

Es llastimós que un arbitre sigui agredit puix que això diu poc a favor de l'espectador exaltat, però també és molt lamentable el que passa amb alguns arbitres que amb els seus errors i desconeixement de les regles del joc originen incidents desagradables.

Del partit tan solc hem de dir que fou disputat i entretingut a estones, i que sembla lògic que guanyessin els manresans puix que dominaren als seus contraris en moltes ocasions. Els granollerins estigueren també valents però, no tingueren gaire sort.

Els equips s'arrencaren en la següent forma:

Manresa: Corrons, Castells, Bruguera, Ventayol, Calafell, Tort, Sitges, Serra, Naxo, Costa i Sala.

Granollers: Gallofré, Lledó, Oliana, Rebollo, Sala, Fortuny, Martí, Gomis, Losada, Poveda i Cabeza.

CORRESPONSAL

A SANT ANDREU

El Gràcia i el Sant Andreu van empatar a cap gol

Amb la quantitat de xuts que es varen arribar a tirar ahir a gol ningú no hauria dit que s'arribés al final sense que cap dels dos bàndols pogués marcar. El Gràcia, a la primera part, hagué de comptar només amb deu jugadors, car d'una topada entre Cortés i López, aquell hagué de retirar-se lesionat. No obstant, següent l'empat amb entusiasme, i durant tot el primer temps el domini anà força igualat.

Al segon temps, següent jugant amb la mateixa fe, cosa que feia semblar a estones que s'emprava joc violent quan era simplement joc fort sense arribar a la violència.

Però a l'arbitre, senyor Planell, li devia saber greu que la cosa anés tan bé, i començà a fer-ne de les seves; començà per no assenyalat fous, gams, etc., i la cosa es va començar a embolicar. Nosaltres compremem i ens fem càrrec que un arbitre de futbol—al cap d'avall una persona com les altres—imprescindiblement ha de tenir les seves faltes, però hi ha cassos en què cal

tancar els ulls per no veure què hi ha al davant. Ahir el senyor Planell deixà que Florença bloqueés una pilota dintre el gol i féu continuar el joc com si no hagués passat res. Podia haver-se fixat malament. Però el nostre home, per si no tothom s'havia convençut de l'eficàcia de la seva vista, poca estona després veié impossible com la pilota passava Florença i es ficava dins el gol, veié com el joc gairebé es paralitzava i el públic protestava, però ell, amb gest autoritari, manava reprendre el joc com si no hagués passat res.

Sortosament, el públic no s'ho va agafar tan a la valenta com altres vegades, i es resignaren els del Sant Andreu amb el punt que el senyor Planell tingué a bé donar-los.

Del Gràcia sobresortiren Florença, que a la segona part hagué de prodigar-se molt, i Betancourt amb les seves exhibicions de dansari darrera novetats. Ell fou l'ànima de l'equip.

Del Sant Andreu, López fou l'home segur de sempre, i Petrus donà una prova més del que pot arribar a ésser i salvà alguns xuts perillosíssims.

Els equips foren:

Gràcia: Florença, Artigues, Vila I, Ascon, Bernal, Rosell, Betancourt, Cortés, Peiró, Vila II i Pinyol.

Sant Andreu: Petrus, López, Soler, Palau, Duran, Pasqual, Pellisser, Bau, Munner, Colls i Ballester.

COLL

A PALAFRUGELL

Els de Palafrugell bateren els del Martinenc per dos gols a un

Amb una concurrència nombrosíssima, tan nombrosa com poques vegades s'havia vist, s'enfrontaren ahir els del Palafrugell i els del Martinenc. Això fou una bona mostra de l'interès despertat per aquest partit.

Els que assistiren a la lluita sortiren completament satisfets, puix que les incidències de la partida corresponderen a l'interès despertat, pogueren fruit d'una bona tarda de futbol.

El resultat fou just, i un fidel reflex del que fou el partit. Merèixien guanyar els blanc-blaus i guanyaren per una diferència que, sense ésser excessiva, és un bon premi per als palafrugellencs, pel braó demostrat davant les entusiasmades ratlles barcelonines, les quals feren tot el que humanament pogueren per tot el resultat no els fos desfavorable. Però els locals estaven en una tarda d'encerts i res no hi pogueren fer els vermells.

A les darreries de l'encontre hi hagueren uns petits incidents, puix que el joc, sense arribar a brut, es descabellava una mica violent, sobre tot per part dels forasters, sens dubte per la nerviositat de què era causa el fort tren a què es portava el partit. La cosa no tingué importància, però n'hauria tinguda menys si l'arbitre Sojo hagués estat una mica més enèrgic. Però no sabé imposar-se degudament.

Palafrugell: Gauchie, Colomer, Blanch, Ferriol, Castelló, Pons, Esteve, Espada, Miquel, Abalart i Cabanes.

Manresa: Pasqual, Serrano, Vives, Espinosa, Altés, Creixell, Cases, Toni Joan, Irazo, Morrajas i Fandos.

Els primers en marcar foren els del Martinenc, d'un magnífic xut de Toni Joan, als vint minuts de començar l'encontre, i deu minuts abans d'acabar la primera part Abalart féu l'empat rematant d'un bon cop de cap una passada d'Esteve.

La segona part fou de franc domini dels locals, i als vint minuts una altra passada d'Esteve fou aprofitada per Miquel, que d'un bon xut obtingué el gol de la victòria.

Corresponsal.

A SANT BOI

Els santboians bateren brillantment els terrasencs per quatre gols a un

Fou aquest un encontre mogut i disputat, que satisfec plenament pel que a joc respecta—a tots els que anaren al terreny del Sant Boi a veure el descabellament de la partida.

Guanyaren els santboians i guanyaren mercedament si hom té en compte l'entusiasme que posaren en la lluita i l'encert que coronà tots els seus intents i totes les seves jugades.

El primer gol l'obtingueren de penalti, i aquest avaratge, que desconcertà una mica els terrasencs, fou el que més animà els locals, els quals arribaren a la mitja part ha-

RESULTATS

Tarragona - Vilafranca	0-1
Santboia - Terrassa	4-1
Palafrugell - Martinenc	2-1
Sant Andreu-Gràcia	0-0
Manresa - Granollers	0-0
A. Sabadell - Horta	1-1
A. Obrers V. - Iluro	1-2

CLASSIFICACIO

	J.	G.	E.	P.	C.	P.
Martinenc	11	7	3	1	20	13
Palafrugell	10	6	2	2	13	14
Iluro	10	6	1	3	24	12
Sans	10	5	2	3	16	9
Gràcia	10	4	4	2	17	12
Manresa	9	4	3	2	22	15
A. Sabadell	9	4	3	2	19	15
Terrassa	10	4	2	4	18	10
Horta	10	3	4	3	15	12
Santboia	10	5	0	5	19	23
Sant Andreu	10	4	1	5	16	14
Vilafranca	11	4	1	6	15	21
Granollers	10	3	2	5	10	21
G. Tarragona	9	0	2	7	2	22
A. Obrers V.	9	0	0	9	12	30

vent aconseguit un altre gol, per obra d'Avellanet.

Poc després de començada la segona part, Galtés féu el tercer. Des d'aquell moment els blancs s'exhauriren una mica i apretaren de valent. Aquesta reacció els valgué el gol de l'honor, obtingut per Perera. Després, però, es desinflaren una mica i ho aprofitaren els santboians per fer el quart i darrer gol, obra de Millan.

A les ordres de l'arbitre Espelta, que ho féu encertadament, s'arrencaren els equips en la següent forma:

Sant Boi: Ramoneda, Lacal, Mir, Gifuentes, Elies, Barratxina, Millan, Turró, Llovera, Avellanet i Galtés.

Terrassa: Uldemolins, Vila, Bartomeu, Castro, Santillana, Sáiz, Grandia, Perera, Castro, Cadafalch i Valls.

A SABADELL

L'Atlètic empatà a un gol amb la U. Atlètica d'Horta

Bona expectació hi havia a Sabadell per aquest partit, que per endavant hom conceptuava ben difícil per als locals.

La puntuació de l'Horta i les bones actuacions dels darrers encontres, ja indicaven que es tractava d'un equip temible, i així ho palesà diumenge.

El seu onze estava format per xicots entusiastes que surten al terreny de joc disposats sempre a donar el màxim de rendiment, i aquesta qualitat els val més d'una victòria, i quan no els proporciona resultats ben fagugers.

També l'ouze sabadellenc posseïx bona part d'aquestes condicions, com hom palesà diumenge ben sovint. L'entusiasme de l'equip de l'Atlètic és ja una cosa tradicional, i degut a tot això hom acudí al amp dels atlètics disposat a presenciar almenys un encontre ben mogut.

El descabellament de la lluita acabà un anivellament de forces. De primer ho feren millor els locals, que sortiren a gran tren i aconseguiren imposar el seu joc; el domini de l'Atlètic féu efecte, puix que a mitjans de la primera part marcà el seu gol, si bé en perdre d'altres per indecisió dels elements atacats.

Al segon temps les coses canviaren i l'Horta, no solament anivellà la partida, sinó que es convertí en dominador i posà en forts compromisos la porta contrària. També de tant en tant replicava l'Atlètic, però amb menys encert que a la primera part.

AFERS INTERESSANTS PER ALS ESPORTIUS

Seria molt interessant que els esportius poguessin saber el més aviat possible el resultat de la revisió d'arbitres que l'any passat es portà a cap per la F. Catalana de Futbol.

Segons les nostres notícies, la Federació es va gastar més de tres mil pessetes en aquest afer i no sabem fins al moment els arbitres incapacitats temporal o definitivament per la revisió que realitzaren els metges de l'Institut d'Orientació Professional.

Mesos enrera, juny o juliol passat, a iniciativa també de la Federació Catalana de Futbol, es va iniciar una campanya per tal que el nostre magnífic Ajuntament cedís un palau de l'Exposició als esportius, per anomenar-lo el "Casal dels Esports de Catalunya".

S'hi van adherir una colla de Federacions i la campanya fou recolzada per un important sector de la premsa esportiva de casa nostra. I de sobre, res més, ni un mot.

Esperem que la F. C. de F., que d'un temps ençà mostra el seu interès per les coses esportives de casa nostra, dirà alguna cosa sobre aquests dos afers que nosaltres considerem d'un interès màxim.

UN "INSURRECTO"

En Samitier, disabte de l'altra setmana va demanar permís per anar-se'n a París, a condició de marxar el dilluns i tornar el divendres, o sigui amb temps suficient per reposar i jugar ahir contra el Badalona.

Però el diumenge es van canviar les ordres i En Samitier va rebre avís que el permís que li havien concedit ara li negaven, i que per tant el viatge a París se l'hauria de pintar a l'oli.

En Sami, que ja tenia l'equipatge arrotjat i el billet pres, va opinar que no valia la pena d'encaparrar-s'hi, i fent cas omís de la rectificació va tocar dímerses el dos. Amb la particularitat que el divendres no va tornar, i encara que l'havien anunciat per jugar ahir contra el Badalona, com que el disabte tampoc no es va presentar el van haver de substituir per En Sastre.

Hi ha expectació, per veure la decisió que prendrà la Junta del Barça davant d'aquest cas d'insurrecció.

UN PARTIT PERIODÍSTIC EN PERSPECTIVA

Disabte vinent, a les tres de la tarda, tindrà lloc al camp de l'Espanyol un partit—que serà, naturalment, molt interessant—entre l'equip de "El Mundo Deportivo" i el del "Xut", els nostres estimats col·legues.

Nosaltres hi anirem, a veure si En Carnera—que llançarà el kick-off—rebenta la pilota.

Les localitats s'esgotaran ràpidament. Si nosaltres no tinguéssim "passi" ja les encarregaríem avui.

Cap allà als vint minuts de represa la lluita l'Horta trobà la manera d'empatjar, i igual que el seu contrincant de primer, també malmeté qui sap les ocasions d'assegurar-se el triomf.

L'arbitratge, a càrrec del col·legiat Cuchi, anà força a l'hora.

El públic, més nombros que de costum.

Els equips eren:

Atlètic: Gil, Martínez, González, Centelles, Itarte, Domènech

ATLETISME

LA CARRERA DE JUNIORS I NEOFITES DEL F. C. BARCELONA

Joan Miquel, del Club organitzador, vencedor La Penya Deportiva Aire Lliure, triomfa per equips

Aquesta segona carrera a peu, organitzada per la secció d'Atletisme del F. C. Barcelona, com la celebrada diumenge propassat pel mateix Club, va obtenir, en tots els aspectes, un èxit definitiu.

El gran nombre dels inscrits i classificats; la puntualitat en el lliurament de "dorsals" als corredors i en donar la sortida i l'ordre que va imperar durant la prova i a l'arribada, ens va produir, tot plegat, una impressió molt bona.

Els Clubs i els corredors, confiant en la seriositat dels organitzadors, van contribuir a que la carrera obtingués tot aquest color digne d'una important manifestació atlètica.

El Comitè Provincial de la Federació Catalana d'Atletisme, gairebé en pes, va ajudar no poc a l'obtenció d'aquest magnífic èxit a que ens hem referit.

A les onze en punt, del matí, els fou donada la sortida, al camp del Sol de Baix, del F. C. Barcelona, a 132 corredors dels 222 que s'havien inscrit. Va ésser notada l'abstència de l'equip del Club Ciclista Barcelona, que fou "forçat", després d'haver-se inscrit.

La parella de motoristes de la guàrdia urbana, prèviament sol·licitats, van obrir el pas als corredors, fent aturar la circulació quan calgué.

Els dos primers classificats, Miquel i Cavaller, van realitzar una carrera brillantíssima. De bon començament, es van col·locar a primer terme del nombros escamot, i en cap moment no van perdre el domini dels llocs, defensant-lo amb una braç i entusiasme admirable. En algun moment de la carrera, a l'encreuament de la Diagonal i carretera de Sarrià, Poi i Alvaro, que molt de prop seguien aquells dos, ens van donar, de moment, la sensació que serien els vencedors de la carrera; però si no es van desinfiar, tampoc no van poder resistir la marxa, cada cop més forta, de Miquel i Cavaller.

La Penya Deportiva Aire Lliure, va tornar a triomfar per equips de cinc corredors, amb èxit semblant a l'obtingut en l'avinentesa de celebrar el F. C. Barcelona la seva primera carrera.

Malgrat que ahir el recorregut va arribar prop dels 6.500 metres, cap dels classificats no ens va produir la sensació d'esgotament. Com poques vegades s'ha vist, en aquesta carrera es van presentar gairebé tots amb una preparació molt completa. La continuïtat d'aquestes carreres per gent nova, és la conseqüència d'aquest abona preparació dels nostres joves corredors.

Tot plegat, un èxit per a l'atletisme català, al qual han contribuït corredors, Clubs, Federació i públic.

A continuació donem la classificació de la carrera, però abans i com a reconeixement dels corredors i Clubs envers els organitzadors, volem i fem remarcar que els premis foren lliurats una hora després de celebrada la carrera, en nombre de trenta, tots ells, magnífics i d'utilitat personal.

MURPHY

CLASSIFICACIÓ GENERAL

Joan Miquel, F. C. Barcelona, 22 minuts, 18 s.; 2. Ferran Cavaller; 3. Amadeu Poy; 4. Adolf Alvaro; 5. Josep Figueras; 6. Dídac Ventura; 7. Joan Bulbena; 8. Ramon Navés; 9. Antoni Piedra; 10. Isidre Mestres; 11. Lluís Molas; 12. Josep Granel; 13. Josep Ponç; 14. Samuel Fraga; 15. Julià Tormos; 16. Manuel Maynuch; 17. Salvador Blat; 18. Elics Amat; 19. Enric Feliu; 20. Andreu Cavaller; 21. Lluís Montañés; 22. Ramon Castellví; 23. Pere Imbert; 24. Antoni Segura; 25. Josep Domènec; 26. Joan Fonollar; 27. Josep M. Bachs; 28. Josep Vidal; 29. F. Oller; 30. Germa Blanco; 31. Carles Ballester; 32. Josep Rifa; 33. G. Göt; 34. Pere Valdes; 35. Josep Coloma; 36. Pere Poquet; 37. Vicenç Poquet; 38. Ramon Pina; 39. Josep Garcia; 40. Benigne Garcia; 41. Josep Llorente; 42. Manuel Sánchez; 43. Víctor Garcia; 44. Josep Gimferrer; 45. Josep Betrián; 46. Sebastià Noces; 47. Florenti Montferrer; 48. Bartomeu Hernández; 49. Manuel Pardo; 50. Manuel Andreu; 51. Josep Garcia; 52. Antoni Belengué; 53. Juli Lozar; 54. Jaume Masana; 55. Bonaventura Font; 56. Daniel Triquell; 57. Lluís Iniesta; 58. Josep Bonet; 59. Plàcid Rebollo; 60. Joan Ruiz Alonso; 61. Josep Blanc; 62. Ramon Xandri; 63. R. Ponç; 64. Robert Cortezon; 65. Josep Estrada; 66. Manuel Minguet; 67. Antoni Escóla; 68. Josep Gadea; 69. Josep Ramon; 70. Manuel Serrano; 71. Francesc Gallego; 72. Feminal Planes; 73. Josep Macià; 74. Alexandre Grau; 75. Joan Ruiz; 76. Rafael Penells; 77. Angel Rodríguez; 78. Josep Fernández; 79. Magí Calafell; 80. Francesc Pardiñilla; 81. Ernest Martí; 82. Joaquim Tarazona; 83. Josep Hager; 84. Josep Galceran; 85. Dídac Bermúdez; 86. Josep Morre; 87. Alfons Núñez; 88. Joan Casanovas; 89. Jaume Mates; 90. Ramon Piquer; 91. Robert Urdí; 92. Joaquim Lafort; 93. Josep Bernabéu; 94. Joaquim Baquer; 95. Joan Soler; 96. Ricard Barceló; 97. Enric

Planella; 98. Josep González; 99. Josep Marimon.

CLASSIFICACIÓ PER GRUPS

1.—P. D. Aire Lliure, 5x(11x12x17)=52 punts.
2.—C. D. Europa, 3x(16x19x20)=64 punts.
3.—F. C. Barcelona, 1x(21x24x27)=67 punts.
4.—C. D. Júpiter, 8x(18x26x29x33)=114 punts.
5.—Escuela Treball, 10x(15x25x32x43)=127 punts.
6.—U. E. Coloménca, 4x(9x14x33x55)=135 punts.
Inscrits, 219.
Sortits, 132.
Arribats, 99.

I VOLTA A BARCELONA DE MARXA ATLÈTICA

Ens comunica la Penya Esportiva "Aire Lliure" que li ha estat concedit el permís per a l'organització d'una carrera de marxa atlètica, amb el següent recorregut: Sortida del carrer del Roser, Marquès del Duero, Passeig de la Duana, Passeig de Colom, Passeig d'Isabel II, Passeig del Marquès de l'Argentera, Passeig de la Indústria, carrer de Pujades, Saló de Sant Joan, Passeig de Sant Joan, Avinguda d'Alfons XIII, carretera de Sarrià, passatge d'En Güell, Esplugues, Collblanc, Hostafrancs, Plaça d'Espanya, Marquès del Duero i lloc de sortida. 20 quilòmetres aproximadament.

Ensenyem l'entitat organitzadora comunica a tots els clubs i atletes que quedarà oberta aviat la inscripció a la Federació Catalana d'Atletisme, carrer del Doctor Dou, 10, entresol, i al seu estatge social, carrer del Roser, 33.

ELS ENTRENAMENTS DE MARXA I MARATHON DE LA FEDERACIÓ CATALANA

La Federació Catalana d'Atletisme va celebrar ahir al matí el segon entrenament per als 50 quilòmetres de marxa i 42 de la Marathon.

Els maratonians varen efectuar el seu entrenament en una distància de 30 quilòmetres.

Solament varen prendre part en aquesta prova tres corredors: Alfons, de l'Europa, i Ferrer i Ramos, tots dos del Barcelona.

Durant l'entrenament varen abandonar Ferrer i Alfonso, per ressentir-se de forts dolors. Ramos va haver d'acabar sol, i emprà en els 30 quilòmetres 2 hores i 40 minuts.

La distància dels marxadors fou de 25 quilòmetres.

Varen sortir nou marxadors, dels quals se'n varen retirar o foren invitats a abandonar, cinc.

Els arribats foren: Castellort, del Barcelona; Hivern, del Laietania, de Matarró; Hill, també del Barcelona, i Bases, de la Penya "Aire Lliure".

Malgrat que Castellort fou l'únic home de veritable classe que va actuar en aquest entrenament, va demostrar trobar-se en una forma tan esplèndida que ens fa preveure, si el cas arriba, una forta lluita per al primer lloc amb el seu company d'equip Garcia en la prova dels 50 quilòmetres del Campionat d'Espanya.—MURPHY.

LAVADOS CARDONA VERGARA. 1

NOTÍCIES A CAU D'ORELLA

Estem a novembre i la llampant "Real Confederación Española de Atletismo" encara no ha lliurat a les Federacions regionals les llicències, imprescindibles perquè els atletes puguin actuar.

Segons els vigents Reglaments d'aquell superior organisme, s'ha de procedir a la renovació de l'esmentat document pel mes de setembre de cada any.

El mes de setembre, però, com el de l'any passat, ja forma part de les coses velles...

Decidim, doncs, la "Real Confederación Española de Atletismo", a punt d'organització, és una cosa model.

"Pepe" Reliegos, aquell corredor madrileny que va guanyar els Campionats de Catalunya de "Cross" i de fons l'any passat, també ha estat desqualificat i declarat professional, per haver participat en unes carreres en les quals hi havia premis en metàl·lic, i per haver cobrat, segons hem llegit, unes pessetes del "Real Club Deportivo Español" en ocasió de signar la llicència de l'esmentat club.

Doncs bé: Reliegos continua en possessió dels títols de campió de Catalunya de "Cross" i fons.

I l'Espanyol, "amateur inmaculat".

És una cosa "encantadora" l'administració de la justícia al nostre país!

BOXA

Diumenge a l'Estadi tindrà lloc l'esperat combat entre Paulino Uzcudum i Primo Carnera

EL BASC UZCUDUM, EN UNA GUÀRDIA

EL FENIXISTA CARNERA, S' LUDA

Totes les dificultats que feien témer la suspensió de l'anunciat combat entre el basc Paulino Uzcudum i el gegant italià Primo Carnera, va resoldre les en darrera instància Jeff Dickson, i Paulino va desistir d'embarcar dimarts passat amb l'"Ile de France", tal com era el seu propòsit. Per aconseguir això, va ésser necessari que el promotor franco-americà fes veure a Uzcudum els inconvenients que li reportaria el deixar de complir el compromís que tenia signat de fer tres combats sota el seu promotoratge.

I com que totes les vacil·lacions de Paulino eren degudes a les ordres que havia rebut des dels Estats Units, del seu manager, Dickson va sol·licitar la suspensió amb aquest una conferència telefònica, l'import de la qual diuen que ascendí a cinc mil francs. Davant l'actitud, molt justificada de l'organitzador, del combat de diumenge, el manager del basc va accedir a que Paulino suspengués el viatge i boxés amb Primo Carnera, encara que sembla que va posar com a condició, que després d'aquest combat Paulino quedés lliure del compromís que signat amb Dickson, i per tant el tercer combat que havia d'fer a Londres, no el disputaria.

Així, doncs, si no hi ha res de nou, diumenge a la tarda, a l'Estadi de Montjuïc tindrà lloc el tan esperat combat que podem qualificar de l'esdeveniment més important que s'ha donat a Barcelona en qüestió de boxa. Hem vist altres combats d'una vàlua esportiva molt superior, però s'ha de convenir que espectacularment no s'ha fet res d'aquesta categoria.

L'expectació que ha despertat aquest combat, és realment extraordinària. N'és una prova la rebuda magnífica que van fer els nostres aficionats al pugil basc, i l'interès que han demostrat per la seva persona. N'hi ha prou que la gent sapiga que Paulino ha d'anar a tal banda i tal altra perquè una hora abans els aficionats s'hi congreguin en tal quantitat que moltes vegades dificulten la circulació. Paulino és admirat per tots perquè aquest basc que veiem ara no és el llenyataire de Règil, mancat d'educació que va començar a boxar a les ordres de François Descamps. L'Uzcudum que avui és hoste de la nostra ciutat és un xicot completament canviat, al qual els laiques li han ensenyat el que és el món i l'han tornat a la vella Europa completament refinat.

L'Uzcudum és un xicot simpàtic, en extrem. Quan l'heu tractat una mica de seguida us sembla impossible que "aquest Uzcudum" pugui ésser el d'aquelles "aracions fa-

moses que li havien valgut la major part de l'antipatia que molts li tenien. Ell mateix, de seguida que en-cteu aquest tema, s'afanya a aclarir:

—Les declaracions que m'han atribuït els diaris, no són pas certes. Tot el que és diu a la vigília dels combats, surt dels reporters de les agències. I heu de pensar que els americans són molt "tot per Amèrica". Compreneu per què tenen interès en fer impopular els estrangers que els pò-ten fer una mica d'ombra? Jo, quan em preparo per a un combat vaig fent la meua i callo.

Tot això, ajudat de la impressió magnífica que han causat les seves sessions d'entrenament, han fet que l'atmosfera que ja era molt plena d'uzcudisme, s'acabés de tornar francament partidària del basc. L'Uzcudum fa païssat una forma magnífica, i de la darrera vegada que va boxar a Barcelona fins ara, ha millorat molt, però molt. Li hem vist uns rounds de guants amb el seu país Olaguibel, i uns de "sombra", que ens han donat la mida de la seva agilitat, veritablement poc comuna entre els homes del seu pes. Igual hem de dir de la rapidesa amb què treballa al punching.

Davant la seva topada amb Carnera, el pugil basc s'emporta els sufragis de gairebé tots els entesos en l'esport dels punys. Es creença molt arrelada, que l'Uzcudum guanyaria el seu adversari per fora de combat. A Al Brown, quan va venir a Barcelona per a boxar amb Giropès, li vam sentir dir que jugava el que vulguéssim a favor de Paulino, el qual "ha de batre Primo Carnera per k. o. en menys de cinc represetes". L'opinió del campió negre, que ha vist més d'una vegada els que diumenge seran adversaris, creiem que és d'una certa vàlua no gens despreciable. Jim-el-Zaird, present a la conversa que teníem amb el negre, compartí l'opinió d'aquest.

Primo Carnera posseeix un rècord impressionant de debò, per la quantitat de triomfs ràpids que hi contem. D'èng que és professional ha fet a Europa 18 combats, i a Amèrica 24. La majoria els ha guanyat per la via ràpida, i això, i la fantàstica propaganda que se li ha fet—per cert molt ben portada—han influït molt en l'ànim dels aficionats. Realment, qui llegeixi el rècord del gegant italià, sense entretenir-se a estudiar-lo en treu la impressió que Mil·límetre Carnera és un pugil excepcional.

Però, en canvi, si detalladament s'estudien un per un els que han estat batuts pel gegant de Sequelo,

de seguida es veu que gairebé la totalitat de víctimes són gent mancada de classe, i els pocs que hi ha de renom, en l'època que han estat oposats a "Bebé" Carnera—per exemple l'australià Georges Cook—, ja eren pugils ben acabats o bé en franca davallada. Per altra banda, el darrer combat que ha fet l'italià, l'ha perdut a mans de Jim Maloney, el qual, si bé encara és dels pesos forts que s'aguanten una mica decorosament pels rings americans, mai no ha estat considerat com un pugil de veritable classe.

Tot això ve a confirmar la impressió general que els combats de Primo Carnera a Amèrica eren tots preparats per endavant, en vista a la propaganda.

Totes aquestes consideracions que acabem de fer, no volen pas dir que nosaltres creguem que Carnera no tingui cap "chance" davant Uzcudum. Res d'això. Entenem que un

home que pesa 117 quilos, i medeix dos metres i cinc centímetres d'alçada és perillós si pot tocar bé els seus adversaris. Els seus cops de puny han d'ésser realment una cosa terrible, i per això en qualsevol moment d'un combat es pot esperar un triomf d'ell per k. o.

Però, en les circumstàncies d'ara, davant un Uzcudum agíl i que ha après de boxar, que es cobreix i esquivia bé, i que té unes facultats d'encaixador que mai cap pugil ha igualat—Paulino és l'únic pes fort de l'actualitat que mai no ha posat un genoll a terra davant ningú—, les possibilitats d'un triomf del gegant, minven considerablement.

Lògicament, al nostre entendre la victòria serà de l'Uzcudum. Per k. o? Per punts? Ens inclinem a creure que més aviat serà per punts. Tot i que Young Stribling en els dos combats que porta fets amb l'italià, el va trameure totes dues vegades a terra, el punch de Paulino, tot i ésser susceptible de donar-nos una sorpresa, el creiem insuficient per adormir els deu segons reglamentaris la mole humana que és el fenixista Primo Carnera.

QUENSEBERRY

BOXA

Diumenge, a les 2 45 tarda, a l'Estadi de Montjuïc, tindrà lloc el més gran que s'haurà vist a Europa d'èng que la boxa és boxa UZCUDUM campió d'Espanya, contra el gegant italià PRIMO CARNERA aspirant al campionat mundial, GIRONES campió d'Espanya i d'Europa, contra el campió anglès JACK KIRBY i el campió d'Espanya i d'Europa FLIX KID FOCHS

Adquirir avui la localitat, que amb tot i que l'Estadi és gran, està en relació amb un programa mai vist a Europa.

Homenatge al doctor Fernández Repeto

Al local del Nuevo Mundo va tenir lloc divendres passat el sopar a honor del doctor F. Repeto, president de la Comissió mèdica de la Federació Catalana de Boxa.

La sala presentava un bonic aspecte, i més d'un centenar d'amics i admiradors de l'homenatjat s'aplegaren entorn de les taules disposades en forma de K. O.

La presidència l'ocuparen, ultra el doctor a honor del qual se celebrava l'apat, l'organitzador del combat Uzcudum-Carnera, Jeff Dickson; els presidents de la Federació Catalana i Espanyola i els organitzadors del Palace.

Va oferir l'homenatge el senyor Larruy, el qual posà de manifest el molt que el doctor Repeto ha fet pels boxadors i per tot ço que a aquest esport es refereix.

Després parlaren els senyors Clois, de la Federació Catalana; Ramonet, de l'Espanyol; Solves i el nostre bon amic i company Lasplazas.

L'homenatjat, amb paraules plenes d'emoció, agrai l'acte donant les gràcies als assistents i dient que tot el que ell ha fet ho té com a molt ben emprat mentre hagi estat a favor de la boxa.

Jeff Dickson també parlà molt plaent assistir a un acte com el que se celebrava.

CICLISME

Els rècords de Julià Espanyol són anul·lats per la U. V. E.

Una nota facilitada a la premsa per la Unió Velocipedica Espanyola, fa saber l'anul·lació dels rècords recentment obtinguts per J. Espanyol en el Campionat d'Espanya darrera moto, degut a la clàusula d'avinentesa entre els corredors per a les voltes perdudes.

Així, doncs, segons aquesta nota oficial, Julià Espanyol no ha batut els rècords que se li atribuïren, o sigui des dels 40 als 100 quilòmetres.

Aquest cas, però, té la seva importància, perquè demostra com estem faltats d'àrbitres de carreres, suficientment competents i que s'apleguen escrupolosament els reglaments, puix que de no ésser així, no s'hauria donat tal resultat en la última reunió del Velòdrom de Sans.

Com opinem nosaltres? Estem absolutament d'acord amb el veredict de la U. V. E., però... hem de dir també que, en aquest cas, Josep Cebrian Ferrer tenia dret a que fos oronometrat el seu temps. Tal vegada si s'hagués fet això fora ara el veritable nou record-men dels 40 als 90 quilòmetres.

BANYERES CARDONA VERGARA. 1

El Campionat de Barcelona suspès fins al diumenge vinent

El C. C. Sant Martí suspengué, sense que nosaltres hi veiem el per què, el Campionat de Barcelona que s'havia de celebrar ahir. Diu que es farà diumenge vinent.

Raons d'aquesta suspensió. Diuen els organitzadors que per manca de temps.

Creiem que caldria tenir compte, abans de posar-se a organitzar, una pila de factors primordials. I en primer lloc, recordar que estem acabant mes de novembre, i que per tant, no és època ja d'haver-se encara de "preparar"; molt menys essent una carrera oficial, amb data fixada amb molt de temps.

Finalment, el senyor Clois, en nom de la Federació Catalana, oferí al doctor Repeto una medalla com a premi a la seva tasca i en recordança de l'acte.

Durant l'apat hi hagué un entusiasme poques vegades vist en actes d'aquesta mena, adhuc s'organitzà una animada batalla de "fiors" amb tota classe de projectils comestibles.

Una vetllada de la qual guardaran bon record tots els que hi varen assistir.

A les moltes felicitacions i adhesions rebudes pel doctor F. Repeto unim la nostra ben cordial.

Indústries de Pelleteria Tapbioles i Pirretas, S. A.

Casa central: BARCELONA

Ferran, 21, i Raurich, 8 i 10

MADRID
6, Avinguda
C. Peñalver, 6PARIS
68, Boulevard
Sebastopol, 68FABRIQUES A BADALONA
ar rer Coll i Pujol, núms. 38 al 46

Renards des de	50 ptes.	Abries imitació Visson des de	225 ptes.
Abries imitació Castor	125 "	" Visson legítim ...	5000 "
" Petit Gris legítim	1500 "	Catifes poli. 80x140 ...	16 "
		Catifes imitació tigre, 70x140 des de	25 ptes.

NOTA: Els nostres preus són incompetibles
GRAN PREMI A L'EXPOSICIO 1929
LA MES ALTA RECOMPENSA

RESTAURANT I VENDA DE PEIX, OSTRES I MARISCOS

BON TEMPS

7, QUINTANA, 7. --- TELEFON 16102
(entre els carrers de Ferran i Boqueria)